

Received: 08.02.2022
Accepted: 18.02.2022

Received in revised form: 08.02.2022
Available online: 20.02.2022

Book Review

Citation: Özcan, O. (2022). Book Review: Edith Grossman, *Çeviri Neden Önemlidir?* (Çev. Ayşe Ece). *Turkophone*, 9(1), 32-36.
<https://dx.doi.org/10.55246/turkophone.1069748>

Book Review: Edith Grossman, *Why Translation Matters* (Trans. Ayşe Ece), Yapı Kredi Publications, Istanbul, January 2021

Onur ÖZCAN*

For the reviewal of the book *Why Translation Matters*, its Turkish translation, *Çeviri Neden Önemlidir* has been used. Ayşe Ece, a lecturer and translator who made significant contributions to the field of literary translation with her studies and translations, brought in this critique to the literature. In Ece's preface to this translation, the idea that we, as a society, do not think enough about the importance of translation activity, that there are not enough studies in which literary translation is discussed within the framework of translator-editor-publisher-reader, and that Edith Grossman's experiences in this context are an important source of inspiration to refer to all have been the starting points of the idea of reviewing this book. However, it is undoubtedly Grossman's goals, such as to bring a new perspective to the position of translation in the field of literature, to explain the importance of the literary translator, and to highlight the function of translation in bilateral relations that are susceptible to deterioration at any moment in our globalizing world, that have enabled both this reviewal and this translation to be made.

The book *Çeviri Neden Önemlidir* consists of two parts, including the introduction. There is an additional chapter in the original version of the book. However, since this section is devoted to criticism of translation of poetry and includes comparisons of 16th century Spanish and modern English, and there is no Turkish translation of the poems in question, it was deemed appropriate by the publishing house not to include this section in the Turkish translation upon the translator's request.

In the introductory chapter titled *Why Translation Matters*, which is also the title of the book, Grossman asks questions about the main function of translation in the field of literature in the context of translator-author-literate-publisher-critic, and tries to make inquiries about whether

* [0000-0002-4965-1627](https://orcid.org/0000-0002-4965-1627), Assist. Prof. Dr., Kırıkkale University, Turkey, onuozcans@hotmail.com

literary translation is possible, and if possible, what kind of position it should have in the field of literature. In this context, while claiming that it is normal for translators to see themselves as writers, she emphasizes the necessity of understanding the meaning of the word author here. According to Grossman, the translator is neither the unsung hero of the literary world nor the obedient servant of the publishers, because the translator not only transfers a text from one language to another, but also tries to reflect the stylistic, artistic and aesthetic features of the text in question to the target reader. While doing this, translators rewrite the textual elements such as the language of the source text, social characteristics, the atmosphere of the story, implicit meanings, and the author's use of different languages in the target language by creatively embodying the author's spirit. To support this, Grossman even emphasizes the translator Ralph Manheim's analogy "Translators are like actors voicing what the writer would say if he could speak English" (2021:19). According to Grossman, what the author says should not be translated word for word; on the contrary, translators should recreate all the features of the source text within the foreign system of the target language. Grossman also argues that the need for interpretation when recreating or writing often makes the translation process the focus of criticism. She finds it interesting that while there is no reaction when the actors interpret the roles and the musicians interpret the songs, the translator's work is open to many criticisms when he translates a text. Grossman, who argues that successful translations have always emerged, says that even the most malicious and harsh critics sometimes have to admit that there are good translations in the market. According to her, translation is such a crucial act that she underlines the undeniable role of translation in making world literature an academic field of study and in the emergence of the European Renaissance. She argues that even well-informed readers and people who speak dozens of languages need translation in order to understand the texts of societies whose languages they do not know. Likewise, writers need translation in order for their works to be read and understood by readers all over the world and for their own recognition. Grossman talks about this subject in the literary world by giving examples of translated works and literacy rates in English-speaking countries. She thinks that writers and publishers strive for their works translated into English to enter the markets in these countries, and that they are right in their efforts, since these are the places with the highest wealth and literacy rates, and sees their effort understandable. In fact, emphasizing the importance of English once again and highlights a rumour by which she states that writers whose works have not been translated into English cannot imagine themselves as candidates for the Nobel Prize because the only language the juries can read is English.

In addition to these, for Grossman, who emphasized that translation has a role to protect the health of every language and literature, translation is also an efficient exchange between languages. As the best examples of this exchange, she gives Cervantes' *Don Quixote*, written in Spanish, which formed the basis of modern novel. She states that the English translation of this book by Shelton influenced William Faulkner, one of the important writers in the Latin American world who wrote in English. She also notes that Faulkner's works translated into Spanish also had many influences on the authorship of Gabriel García Márquez. Moreover, Grossman also makes the analogy that Márquez read the works of his distant masters like an apprentice, thanks to these translations. Grossman emphasizes that if the works of other great writers, especially Cervantes and Faulkner, had not been translated, this productive and rich

cross-interaction in the world of literature would definitely not have happened. Therefore, she explains that translation has an irreplaceable role in contributing to the developments in the field of literature and in creating new horizons with the multilingual interaction it provides, and emphasizes that great writers present significant works with the influence of translation.

Afterwards, Grossman mentions that readers can only access the world of works whose languages they know or whose translations they have reached, pointing out that however, many mysterious worlds remain inaccessible. She tries to emphasize that such a mission of translation, and especially the translators who fulfil this mission, are sometimes ignored by the readers, and often by the publishers. She explains that publishers in the USA and England have an attitude of not publishing translated works and argues that this attitude is unacceptable. She mentions that this resistance to translation has nothing to do with the attitudes of English readers and with the fact that readership rates are gradually decreasing, and she elaborates that although there are editors who intend to publish translated works, there is still pressure, especially by publishers. In addition, she could not help but mention the attitude of the critics, whom she found worse than the publishers. Grossman complains that the critics most of the time behave as if "the translators are invisible". If the work to be criticised is translation, the criticism continues without mentioning the translator, and it tries to reveal the use of stereotypical expressions that do not fully measure the effort even though the translator and the translation are mentioned. Then, within the framework of these ongoing issues, she comes back to the question, which is the main purpose and title of the book, and states that the literature-translation duo is inseparable, and answers the aforementioned question as translation being equally important to why and how a piece of literature is.

In the first chapter of the book, titled "Authors, Translators, and Today's Readers," Grossman talks about the increasing number of books and the efforts that readers must make to read them. She talks about the fact that today's readers cannot spare enough time to read literary works in their own countries (especially in English-speaking countries) and questions the necessity of readers to take an additional time to read translated works. From this point of view, in a world that is racing against time, she cannot prevent herself from asking the following questions: Should we take the trouble to translate books, especially when people cannot spare time for various activities, or should we watch the society's deprivation of translated literature? What will be the consequences if we remain as mere spectators? Later, the author continues to ask questions about the main purpose of a literary translator, the importance of literary translation and who generally benefits from translations, and states that without translation, the readers will not be aware of many literary works, and even the work itself cannot exist. However, while the number of books written in English increases, the number of readers decreases so much, and she cannot help but ask herself the purpose and meaning of translation.

She criticizes the perception of English in the USA and idea of the superiority of English over all other languages. She emphasizes that the English used in Britain is better than the English used by the Americans, and that it is unacceptable for the works translated by most American translators to go through many changes before they are published in England, and she adds that despite many explanations by the translators, British publishers ignore them. Thereupon, Grossman made British publishers accept that they could only make spelling changes in their

translations, and that they had to get her approval for word changes, and she made it a principle to include this decision as a clause in future translation contracts.

One of the important issues in this chapter is how the translated works should be evaluated. Although she talks about suggestions for determining the place of translation in the academic world, she actually asks questions about the fact that critics, editors and promoters of works ignore translated works or do not really know how to approach such works. Perhaps this is the reason why translated works are often of secondary importance. However, she still emphasizes that translation is an indispensable freedom for a society. According to Grossman, one can talk about the freedom of communication in a country, especially if translated works are published and individuals can easily access these works. This is because, she states, people have a desire to learn and be aware of what is going on in other societies, and this is mostly resolved through translated works.

In the second part of the book, “Translating Cervantes”, Grossman considers different perspectives on translation before moving on to her experiences with the process of translating Cervantes. She points out that it is strange that writers see translation as a positive deed while critics, publishers, academic jury members see translation as worthless. Therefore, she argues that translation is a profession that tries to establish itself in many places. She argues that the work of translators is valuable and that they do not translate the works based on a word-for-word translation strategy, on the contrary, they translate the meaning. She explains that they take on the role of the most attentive reader and critic, especially when retranslating the meaning, and they enter the state of having the author’s feelings at the highest level. Because of this, she discusses the idea that literary language can be a type of translation, because, she adds, the authors state that the thing they actually do while writing their works is the translation of inner experiences and imaginary situations in the extralinguistic world. Therefore, stating that the most creatively used area of language is literature, she argues that translators also use this creativity in the translation process, especially for the situations the author is in while translating, i.e. writing, the work.

She then talks about the process of translating Cervantes' *Don Quixote* from Spanish to English, one of the most important and honoured translation projects in her career. She states that since the book in question is an important work of such an important author, there are many studies written on it and there had been translations into English before. However, she asks questions about whether she had to have read and examined all of them before starting the translation. She states that matters such as the fact that the original text in question has 17th century Spanish and what effect it would have on its translation into 21st century English, and especially how she would manage the 400-year time difference in the translation process, constituted the a priori translation process. She states that she could not carry out the pre-translation research that she would normally do this time because the work in question was written 400 years ago and therefore, she was left alone with Cervantes. She mentions the importance of two works in overcoming this process: The first was the notes of Martin de Riquer in the work determined as the source text; the second is a Spanish-English dictionary containing 17th century Spanish, published in London in 1623, written by Percivale and expanded by Minsheu. These two works were very helpful in the translation process of *Don Quixote*. She also realized that 17th century

Spanish had not changed much from English. Grossman explains that she was constantly aware of the fact that she was translating such an important work, and that the first sentence of this work, like other great works that have made history, must be translated well, and says that she repeated the first sentence in English until she found the rhythm and movement as in Spanish. She began her translation with this moment giving her the feeling that she would succeed in this translation process, emphasizing that she intended English-speaking readers to witness the humour, melancholy, originality, intellectual and aesthetic complexity of Cervantes in English. She even states that for the first time she used footnotes to enlighten the readers in this translation. In short, she underlines that she aims to rewrite *Don Quixote*, which is a literary work, in English as a literary work.

Finally, with her thoughts above, Grossman tried to explain why translation and translator are important from the pen of a translator who works actively in the field. It is thought that by sharing her own experiences in the work, she communicates with everyone, such as colleagues, publishers, critics, translation experts, and readers, who may be interested in literature. It is expected that the review of this book, will bring a positive perspective to this situation, considering the fact that the translated works, which is the subject of constant complaints, are not given the value they deserve, as this review itself is made through a translation work.

Geliş Tarihi: 08.02.2022
Kabul Tarihi: 18.02.2022

Düzeltilmiş Sürümün Ulaştığı Tarih: 08.02.2022
Çevrimiçi Yayın Tarihi: 20.02.2022

Kitap Tanıtımı

Atıf: Özcan, O. (2022). Book Review: Edith Grossman, *Çeviri Neden Önemlidir?* (Çev. Ayşe Ece). *Turkophone*, 9(1), 32-36.
<https://dx.doi.org/10.55246/turkophone.1069748>

Kitap Tanıtımı: Edith Grossman, *Çeviri Neden Önemlidir?* (Çev. Ayşe Ece), Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, Ocak 2021

Onur ÖZCAN*

Özgün adı *Why Translation Matters* olan kitabın tanıtımı için *Çeviri Neden Önemlidir?* adlı Türkçe çevirisi ele alınmıştır. Bu deneme eseri, yazın çevirisi alanına çalışmalarıyla önemli katkılar sunan ve bu alanda çeviriler yapan öğretim üyesi ve çevirmen Ayşe Ece kazandırmıştır. Ece'nin bu çeviri için kaleme aldığı önsözündeki çeviri etkinliğinin önemi üzerine toplum olarak yeterince düşünmediğimizi, yazın çevirisinin çevirmen-editör-yayıncı-okuyucu çerçevesinde tartışıldığı çalışmaların yeterince yer almadığı ve bu çerçeve bağlamında Edith Grossman'ın deneyimlerinin başvurulacak önemli bir ilham kaynağı olduğu düşüncesi bu kitabın tanıtımının yapılması fikrinin çıkış noktasını oluşturmaktadır. Ancak hem bu fikrin hem bu çevirinin yapılmasını sağlayan hiç şüphesiz Grossman'ın bu eseri yazmadaki yazın alanındaki çevirinin konumuna yeni bir bakış açısı kazandırmak, yazın çevirmeninin önemini açıklamak ve küreselleşen dünyamızdaki her an bozulmaya müsait ikili ilişkilerdeki çevirinin işlevini ön plana çıkarmak gibi amaçlarıdır.

Çeviri Neden Önemlidir? kitabı, giriş ile birlikte iki bölümden oluşmaktadır. Kitabın özgün halinde ek olarak bir bölüm daha yer almaktadır. Ancak şiir çevirisi eleştirisine ayrılan bu bölümde 16. yüzyıl İspanyolcası ve modern İngilizce karşılaştırmaları yer aldığından ve söz konusu şiirlerin Türkçe çevirisi olmadığından çevirmenin talebi üzerine bu bölümün Türkçe çevirisine konulmaması yayınevi tarafından uygun görülmüştür.

Kitabın aynı zamanda adı olan *Çeviri Neden Önemlidir?* başlıklı giriş bölümünde Grossman, çevirinin çevirmen-yazar-okur-yayıncı-eleştirmen bağlamında yazın alanında asıl işlevi üzerine sorular sorma ve

* [0000-0002-4965-1627](https://orcid.org/0000-0002-4965-1627), Dr. Öğr. Üyesi, Kırıkkale Üniversitesi, Türkiye, onurozcans@hotmail.com

özellikle yazın çevirisinin mümkün olup olmadığı; mümkün olursa yazın alanında nasıl bir konuma sahip olması gerekliliği konusunda sorgulamalar yapmaya çalışmaktadır. Bu bağlamda çevirmenlerin kendilerini aslında bir yazar olarak görmelerinin normal olduğunu ileri sürer, ancak buradaki yazar sözcüğünün anlamının iyi anlaşılması gerekliliği üzerinde durur. Ona göre çevirmen yazın dünyasının ne bir isimsiz kahramanı ne de yayıncıların itaatkâr kullarıdır. Çünkü çevirmen sadece bir metni dilden diğer bir dile aktarım yapmaz, aynı zamanda söz konusu metnin çevirisinde biçimsel, sanatsal ve estetik özelliklerini hedef okura yansıtmaya çalışır. Bunu yaparken kaynak metne ilişkin dil, toplum özellikleri, hikayenin atmosferi, kapalı anlamlar, yazarın farklı dil kullanımları gibi unsurları hedef dilde yaratıcı bir şekilde yazarın ruhuna bürünerek metni yeniden yazarlar. Grossman, hatta bu durumu desteklemek için çevirmen Ralph Manheim'in şu benzetmesine vurgu yapar: “Çevirmenler, yazar eğer İngilizce konuşabilseydi onun söyleyeceklerini dile getiren oyunculara benzerler” (2021, s.19). Grossman'a göre de yazarın söyledikleri sözcüğü sözcüğüne çevrilmemelidir; aksine çevirmenler hedef dilin yabancı sistemi içinde kaynak metnin tüm özelliklerini yeniden yaratmalıdır. Yeniden yaratırken ya da yazarken yorumlamaya ihtiyaç duyulmasının çeviri sürecini çoğu zaman eleştiri odağı yaptığını da ileri sürer. Oyuncular rolleri; müzisyenler şarkıları yorumladığında bir tepki oluşmazken, çevirmenlerin bir yazın yapıtının çevirisini yaptığında birçok eleştiriye açık olmasını ilginç bulmaktadır. Bir o kadar başarılı çeviriler ortaya çıktığını ileri süren Grossman, en kötü niyetli ve sert eleştirmenlerin bile kimi zaman piyasada iyi çevirilerin olduğunu kabul etmek zorunda kaldıklarını söyler. Ona göre çeviri öyle bir eylemdir ki, dünya yazınının akademik bir inceleme alanı olmasında ve Avrupa Rönesansı'nın vuku bulmasında çevirinin rolünün yadsınamayacağını altını çizer. Hatta bilinçli okurun ve onlarca dil konuşan insanların bile dillerini bilmediklerini toplumlara ait metinleri anlamak için çeviriye ihtiyaç duyduklarını savunur. Aynı şekilde yazarlar da eserlerinin tüm dünyada okurlar tarafından okunup anlaşılması ve kendilerinin tanınması için çeviri eylemine gereksinim duyarlar. Grossman bu konuya yazın dünyasında İngilizce konuşulan ülkelerdeki çeviri eser ve okuryazar oranlarından örnek vererek bahseder. Yazarlar ve yayıncılar İngilizceye çevrilmiş eserleri bu ülkelerde piyasaya girmesi için çabaladıklarını; bu çabalarında haklı olduklarını; çünkü en çok refah seviyesi ve okuryazar oranı yüksek olan bu ülkeler olduğu için bunu olağan görür. Hatta İngilizcenin önemini bir kez daha vurgulayarak ve bir söylentiden yola çıkarak eserleri İngilizceye çevrilmemiş yazarların kendisini Nobel Ödülleri için aday olarak hayal edemediklerini çünkü jürilerin tek okuyabildikleri dilin İngilizce olduğunu belirtir.

Bunların yanı sıra çevirinin her dilin ve yazının sağlığını koruyan bir rolü olduğunu vurgulayan Grossman için çeviri aynı zamanda dillerarası yapılan verimli bir alışveriştir. Bu alışverişin en iyi örnekleri bağlamında, İspanyolca yazan ve modern romanının iskeletini oluşturan Cervantes'in *Don Quijote* adlı eserinin özellikle Shelton tarafından İngilizce çevirisinin, Latin Amerika dünyasında İngilizce yazan önemli yazarlardan olan William Faulkner'ı etkilediğini; Faulkner'ın İspanyolcaya çevrilen eserlerinin de Gabriel García Márquez'in yazarlığının üzerinde birçok etkisi olduğunu belirtir. Örneğin bu çeviriler sayesinde Márquez'in uzaktaki ustalarının eserlerini bir çirak havasında okuduğu

benzetmesini de yapar. Grossman'a göre, özellikle Cervantes ve Faulkner başta olmak üzere diğer büyük yazarların eserleri çevrilmemiş olsaydı, yazın dünyasında yaşanan bu üretken ve zengin çapraz etkileşimin kesinlikle olmayacağını vurgular. Bu yüzden çevirinin sağladığı çokdilli etkileşimle, yazın alanındaki gelişmelere katkı sağlamada ve ufukları geliştirmede yeri doldurulamaz bir rolünün olduğunu açıklar ve büyük yazarların bir şekilde çeviri eserlerden etkilenerek önemli eserler sunduğu üzerinde durur.

Daha sonra Grossman, okurların sadece dillerini bildiği ya da çevirilerine ulaştığı eserlerin dünyasına erişebildiğine değinerek, buna rağmen birçok gizemli dünyanın kaldığına işaret etmektedir. Çevirinin bu gibi bir misyonunun ve özellikle bu misyonu yerine getiren çevirmenlerin kimi zaman okuyucular, çoğu zaman yayıncılar tarafından önemsenmediğini vurgulamaya çalışır. Özellikle ABD ve İngiltere'deki yayıncıların çeviri eser yayınlamama gibi bir tutum içinde olmasının kabul edilemez olduğunu açıklar. Çeviriye karşı gösterilen bu direncin İngilizce okurların tutumlarıyla ilişkisinin olmadığından, okur oranlarının giderek düştüğünden ve çeviri eser yayınlamaya niyetli olan editörlerin piyasada olmasına rağmen özellikle yayıncılar tarafından yapılan baskının halen mevcut olduğundan bahseder. Buna ek olarak, yayıncılardan daha kötü bulduğu eleştirmenlerin tavırlarına değinmeden edemez. Eleştirmenlerin çoğu zaman adeta "çevirmenlerin görünmezliği" gibi tavır içinde olmalarından şikayetçidir. Eleştirilecek eser çeviri ise çevirmene hiç değinilmeden eleştiriler devam ettiği gibi, çevirmene ve çeviriye değinirse de basmakalıp kullanılan emeği tam ölçmeyen ifadelerin kullanıldığını gözler önüne sermeye çalışır. Daha sonra süregelen bu konular çerçevesinde kitabın asıl amacı olan soruya geri gelir ve yazın-çeviri ikilisinin etle tırnak olduğunu ve bir yazının neden ve nasıl önemli ise çevirinin aynı derecede bir o kadar önemli olduğu şeklinde cevaplar.

Kitabın "Yazarlar, Çevirmenler ve Günümüz Okurları" adlı birinci bölümünde Grossman, gün geçtikçe artan kitap sayısının fazlalığından ve okurların bunları okumak için göstereceği çabalardan bahseder. Günümüzde okurların kendi ülkelerindeki (özellikle İngilizce konuşulan ülkelerde), yazın eserlerini okumak için tam vakit ayıramıyorken çeviri eserleri okumak için ilaveten bir zaman ayırmaları gerekliliği üzerinde sorgulamalar yapar. Buradan hareketle böylesine bir zamanla yarışan dünyada şu soruları kendine sormaktan alıkoyamaz: Özellikle insanlar birçok aktiviteye zaman ayıramıyorken, çeviri zahmetine girerek kitaplar çevrilmeli mi ya da toplumun çeviri yazından yoksun kalışına seyirci kalmalı mıyız? Seyirci kalır isek bunun ne gibi sonuçları ortaya çıkacaktır? Daha sonra sorularına kitap çevirmenin asıl amacına, yazın çevirisinin önemine ve çevirilerden genelde kimlerin yararlandığına ilişkin sorular sormaya devam eder ve çeviri olmadan özellikle birçok yazın eserinden haberi olmayacağını, hatta kendisinin de var olamayacağını belirtir. Ancak İngilizce yazılan kitapların sayısı artarken, okur sayısının bir o kadar düşmesi gibi durum söz konusu iken çeviri yapmanın amacı ve anlamını kendine sormadan edemez.

ABD'deki İngilizce algısına ve İngilizcenin diğer tüm dillerden üstün tutulması durumunu eleştirerek, bu durumu Britanya'da kullanılan İngilizcenin Amerikalıların kullandığı İngilizceden daha iyi

olduğunu, hatta çoğu Amerikalı çevirmenin çevirdiği eserlerin İngiltere’de basılmadan önce birçok değişiklikten geçmesinin kabul edilemez olduğunu; özellikle birçok açıklama yapmasına rağmen İngiliz yayıncılarının bunu kulak arkası ettiğini söyler. Bunun üzerine çevirilerinde sadece yazım değişiklikleri yapabileceklerini; sözcük değişimi için ise onayını almaları gerektiğini İngiliz yayıncılara kabul ettirmiş ve bu kararı bundan sonraki çeviri sözleşmelerinde bir madde olarak yer almasını ilke edinmiştir.

Bu başlıktaki önemli konulardan biri ise çeviri eserlerin nasıl değerlendirilmesi gerektiği hususudur. Akademik dünyada çevirinin yerinin belirlenmesine yönelik önerilerden bahsetse de, aslında piyasada eleştirmenlerin, editörlerin, eser tanıtımı yapanların çeviri eserleri göz ardı ettiği ya da gerçekten bu tür eserlere nasıl yaklaşmaları gerektiğini bilmedikleri üzerine sorular sorar. Belki de çeviri eserlerin çoğu zaman ikinci planda kalmasının nedenini bu duruma bağlamaktadır. Ancak kendini yine çevirinin bir toplum için olmazsa olmaz bir özgürlük olduğunu vurgular. Özellikle ona göre bir ülkede çeviri eserler basılıyorsa ve bireyler bu eserlere kolaylıkla ulaşabiliyorsa, o ülkede iletişim özgürlüğü olduğunun altını çizer. Çünkü insanın diğer toplumlarda olup bitenleri öğrenme ve haberdar olma isteğinin olduğunu, bunun da çoğu zaman çeviri eserler aracılığıyla giderildiğini belirtir.

Kitabın “Cervantes’i Çevirmek” adlı ikinci bölümünde Grossman, Cervantes’i çevirme süreci ile ilgili deneyimlerine geçmeden önce çeviri üzerine bakış açılarını değerlendirir. Eleştirmenlerin, yayıncıların, akademik jüri üyelerinin çeviriyi değersiz görürken, yazarların çeviriyi olumlu bir eylem olarak görmesini tuhaf bir durum olarak belirtir. Bu yüzden, çevirmenliğin kendisini birçok yerde kabul ettirmeye çalışan bir meslek olduğunu ileri sürer. Ona göre, çevirmenlerin yaptıkları işin kıymetli olduğunu, eserleri sözcüğü sözcüğüne çeviri stratejisine dayalı çevirmediklerini, aksine anlamı çevirdiklerini savunur. Özellikle anlamı yeniden çevirirken adeta en dikkatli okur ve eleştirmen rolüne büründüklerini, yazarı en üst düzeyde hissetme durumuna girdiklerini açıklar. Bu durumdan ötürü yazın dilinin, çevirinin bir türü olabileceği fikrini tartışır. Çünkü yazarlar eserlerini kaleme alırken yaptıkları eylemin aslında dildışı dünyadaki içsel deneyimlerin ve düşsel durumların çevirisi olduğunu belirtir. Dolayısıyla, dilin en yaratıcı olarak kullanılan alanın yazın olduğunu belirterek çevirmenlerin de bu yaratıcılığı çeviri sürecinde, özellikle yazarın eseri kalemi alırken içinde bulunduğu durumlar için kullandığını savunur.

Daha sonra kariyerindeki en önemli, en onur duyduğu çeviri projelerinden olan Cervantes’in *Don Quijote*’unu İspanyolcadan İngilizceye çevirme sürecinden bahseder. Böylesine önemli bir yazarın önemli bir eseri söz konusu olduğu için üzerine yazılmış birçok çalışma olduğunu, daha önceden İngilizceye çevirileri olduğunu belirtir. Ancak çeviriye başlamadan hepsini okumak ve incelemek zorunda olup olmadığı üzerine sorular sorar. Söz konusu özgün metnin 17. yüzyıl İspanyolcasına sahip olması ve 21. yüzyıl İngilizcesine çevrilmesi sürecinde nasıl bir etkisi olacağı, özellikle 400 yıllık zaman farkını çeviri sürecinde nasıl yöneteceği gibi hususların önsel çeviri süreçlerini oluşturduğunu belirtir. Süregelen çeviri öncesi araştırmalarını bu sefer gerçekleştiremediğini çünkü söz konusu eserin 400 yıl önce kaleme alındığını bundan ötürü Cervantes ile baş başa kaldığını dile getirir. Bu süreci atlatmada

iki eserin öneminden bahseder: Birincisi kaynak metin olarak belirlenen eserdeki Martin de Riquer'in notları; ikincisi ise 17. yüzyıl İspanyolcasını içeren 1623 yılında Londra'da basılan Percivale tarafından yazılan Minsheu tarafından genişletilen bir İspanyolca-İngilizce sözlük. Bu iki eser, Don Quijote'un çeviri sürecine çok yardımcı olmuştur. Aynı zamanda 17. yüzyıl İspanyolcasının İngilizceye nazaran çok değişmediğinin de farkına varmıştır. Böylesine önemli bir eseri çevirdiğinin sürekli bilincinde olan Grossman, tarihe mal olmuş diğer büyük eserler gibi bu eserin de ilk cümlesinin iyi bir şekilde çevrilmesi gerektiğini belirterek ilk cümleyi İngilizcede, İspanyolcadaki ritmi ve hareketi bulana kadar tekrarladığını anlatır. Bu anın ona bu çeviriye başaracağı hissini vermesi ile çevirisine başlar ve okurların Cervantes'in mizahını, melankolosini, özgünlüğünü, entelektüel ve estetik karmaşıklığını İngilizcede tanımlamasını amaçladığını vurgular. Hatta ilk kez bu çevirisinde okurları aydınlatmak için dipnot kullandığını belirtir. Kısacası bir yazın eseri olan *Don Quijote*'u İngilizcede bir yazın eseri niteliğinde yeniden yazmayı amaçladığının altını çizmektedir.

Son olarak yukarıdaki düşünceleriyle birlikte Grossman, çevirinin ve çevirmenin neden önemli olduğunu piyasada aktif olarak çalışan bir çevirmenin kaleminden anlatmaya çalışmıştır. Kendi deneyimlerini paylaşarak eserde meslektaşları, yayıncılar, eleştirmenler, çeviri alanı uzmanları, okurlar gibi yazın ile ilgilenen herkes ile adeta iletişime geçtiği düşünülmektedir. Sürekli yakındığı konu olan çeviri eserlere hak ettiği değerin verilmemesi durumuna istinaden, bu kitap tanıtımının da bir çeviri eser aracılığıyla yapılmış olmasının bu duruma olumlu yönde bir bakış açısı getirmesi beklenmektedir.